

33. Въ негово-то униженіе отне му ся сѣдба-та; а родъ-тъ му кой ще искаже? защото ся зема животъ-тъ му отъ земѣхъ-тѣхъ.

34. И отговори скопецъ-тъ и рече на Филиппа: *Кажу ми*, молиж ти ся, за кого казува това пророкъ-тъ? за себе си ли, или за другыго нѣкого?

35. А Филиппъ отвори уста, и наченъ отъ това писаніе, та му благовѣсти Исуса.

36. И като вървахъ въ пѣть-тъ, дойдохъ на еднѣ водѣ; и казува скопецъ-тъ: Ето вода; какво мя въспира да ся не кръстиж?

37. И Филиппъ рече: Ако вѣрувашъ отъ все сѣрдце, можешъ. А той отговори и рече: Вѣрувамъ че Исусъ Христосъ е Сынъ Божій.

38. И заповѣда да ся спрѣ колѣсница-та: и слѣзохъ и двама-та на водѣ-тѣхъ, Филиппъ и скопецъ-тъ, и кръсти го.

39. А когато излѣзохъ изъ водѣ-тѣхъ, Духъ Господень грабнѣ Филиппа, и не го видѣ вече скопецъ-тъ: но отхождаше на пѣть-тъ си радостенъ.

40. А Филиппъ ся намѣри въ Азотъ; и като прѣхождаше, проповѣдуваше евангеліе-то по всички-тѣ градове докѣ дойде въ Кесаріѣхъ.

ГЛАВА 9.

1. А Савлъ, като дыхаше още устрашаваніе и убійство върхъ ученицы-тѣ Господни, отиде при първосвященника,

2. И поиска отъ него писма до съборища-та въ Дамаскъ, че ако бы да намѣри нѣкои отъ тойзи пѣть мъжіе и жены, да ги докара вързаны въ Иерусалимъ.

3. И на отиваніе когато приближаваше Дамаскъ, внезапно бляснѣ около него свѣтлина отъ небе-то.

4. И като паднѣ той на земѣхъ-тѣхъ, чу гласъ, който му говорѣше: Савле, Савле, защо мя гонишъ?